

seboj, in kralj je že hotel poslati za njo, ker je bil radoveden, kaj si je vzela njegova postranska hči za spomin. Ali kraljica je bila preveč vesela, ko je bila zdaj ta reč pri kraju, in se ji je za malo zdelo, da bi kralj koga pošiljal za takšno deklino.

«Kar pusti,» je rekla kralju, «kar more nesti taka punčara, naj le nese!»

Šembilja pa je šla s svojim malim tovorom na Koroško. Bila je čudno lepa in vrhu tega še tako domače oblečena, da je bila ljuba povsod, kamorkoli je prišla.

Ko se je kralj kesneje zapletel v vojno in je hotel pogledati v tisto knjigo, kjer imajo kralji zapisane prihodnje reči, je bil ves iz sebe; kajti knjige ni bilo nikjer. Izgubil je vojsko in zemljo in je preminil tako, da so mu komaj še vrane krakale smrtno pesem. Knjigo njegovo pa je bila odnesla Šembilja, kraljeva postranska hči, da bo izpolnila prisego maščevanja. Hodila je iz kraja v kraj in je vse razodela in pojasnila ljudem, kar ji je bilo dano. Nobene reči ni prikrivala in ničesar ni ohranila zase. Tisti, ki so slišali njene besede, so jih sporočili dalje — in razodetje je rastlo iz roda v rod.

Ko je potekel Šembilji čas, je ni bilo več, a smrti njene ni videlo nobeno človeško oko. Med svetnike ni zapisana in nikjer ni njene imena. Le v srcih človeških živi in se predrami vselej takrat, kadar začno goreti prorokovanja. Tedaj pa je svetejša od svetnikov in ji tudi nihče ne reče drugače nego — sveta Šembilja.

(Dalje prihodnjič.)

STANO KOSOVEL:

INTONACIJA V SOMRAKU.

V spremstvu čegavem odplula so čustva zapeta?
Komu odprla so blagrov poln naročaj,
li komu in s kom se vrnila samote oteta,
koga premamila z glasom stopinj naskrivaj?

V žarno strmenje večera je duša odeta —
pesem je šla, in nikdàr več ne pride nazaj...

